

"בגיל וו ניסיתי להתאבד!"
"בגיל 16 פיתיתי גבר!"
"עכשיו צה"ל שיחרר אותי -
ישר מהכלא!"

רצתה אותי, ולא רצתה שיהיה לי אבא חורג. מפה לשם גרתי אצל סבתא. לא היו לי שם חיים טובים, היא מעולם לא נתנה לי אהבה. היא אשה טובה, אבל אשה קשה. היא עברה המון בחייה, את כל העניינים בפולניה, ואני סבלתי מזה. את הסבא, לעומת זה, אהבתי. הוא היה נפלא. כל כך טוב, ושקט. הוא היה האדם היחיד בחיי שממש אהב אותי, ודאג לי, והבין אותי.

ר זאים אותה בדיסקוטקים. היא לבושה תמיד במכנסים ובחולצות גבריות. היא נראית כמו נער שובב. יש לה הליכה חברהמנית, ושיער קצר. היא משוחחכת עם כולם בחופשיות, וכולם אומרים שהיא לס"בית.

קוראים לה דפנה סלע-המחלוקת, ואומרים שהשם הזה דבק בה, משום שבמשך זמן רב היא היותה בין המריבה, בין יהודית פרי ומייתן את סיקי. זו אמרה עליה כולה שלי, וזו אמרה עליה כולה שלי.

לפני שלושה חודשים היא נעלמה מהאופק הדיסקוטקי, והשמעות אחרון שהיא יצאה לצבא. ביום החמישי האחרון היא חזרה

במדינה

דרכי אדם

היי דרומה!

בחיפה גרו שתי חברות טובות: פאימה עבדול עיוה (17), יפהיה עריבת המציעה, וידידתה ירוקת העיניים עיתף ניג'י, הצעיר. רה ממנה בשנה. שתיהן לא רצו להתחתן. משפחותיהן דווקא כן רצו שתחתנה. הן הכינו את תאריך הנישואין, את החתונה, ואת החתנים. אולם בעצם כבר הכינו שוש שנים לפניכן. לפאימה הכינו חתן קרובי משפחה וצולע. ולעיתף הכינו חתן, גם כן מקרובי משפחה.

את פאימה ואת עיתף לא שאלו כלל לדעתן, אבל ליתר בטחון לא נתנו להן בי צאת מהבית, ללכת לקולנוע או לבוא בי חברה. לפאימה גם לא הרשו יותר ללמוד בבית-הספר.

"אמרו לי שלמדתי מספיק", התלוננה. "כבר יש לי חתן - אז למה לי בית-ספר?" שתי החברות הורשו אך ורק להתראות אחת עם השניה. הן ישבו בשקט, ספוגות בבתיהן, הסתכלו בטלביזיה, ולאט לאט זממו את הבריחה הגדולה.

החלטנו לברוח למצרים, למה שלשתינו יש שם דודים, ברצועת-עזה. חוץ מזה רצינו לברוח לשם כי ידענו שאם המצרים תופי סים מישהו שברח אליהם - הם לא מחויי רים אותו הביתה, והירדנים כן מחזירים. ואנחנו רצינו לברוח בלי לחזור.

"דבר עם בחורים". השתיים נפיי גשו, מכרו צמיד-זהב לצורך חיפאי ובכסף נסעו דרומה. הן הגיעו לאשדוד, ומשם צעדו לאשקלון, בה לנו השתיים בחור שכור. בי בוקר קמו, אכלו, ויצאו בדרך מצרימה. ליד קיבוץ זיקים נתפסו על-ידי חיילים ישראליים.

פאימה ועיתף נשלחו למסורה. השוטרים נתנו לנו אוכל, וזה חם, וגם שמיכות ומדי רוגים, ונתנו לנו כמה שרצינו. כשי שאלו איתנו אם לא פחדנו לההרג או ללכת לבית-הסוהר, אמרתי שיותר טוב לי שיאסרו אותי מאשר להיות בבית, כי בבית-הסוהר אני יכולה לפחות לדבר עם החורים. אבל הן לא נלקחו לבית-הסוהר. גם לי בתיהן הן לא נשלחו. "הששתי לשהר את השתיים ולשלוח אותן להוריהן, מבלי ש תיערדן סולחן", אמר פקד השאלתיאל, מפקד משטרת אשקלון. "ידעתי שהמשפחות מרוגות על הבחורות. אי-אפשר לדעת מה יעשו לבחורה שחיללה את כבוד המשפחה!" קראו למשפחות, הכולם נפלו על צווארי כולם ורבו. הנערות הבטיחו לא לברוח, הן הורים הבטיחו לא לחתן אותן בכוח, וכך - גם מפני שהשתיים ברחו למצרים, וגם מי שום שלא הגיעו לשם - נגמר הכל בכי טוב.

הווי

● **אין רחמים!** בקריית-אונן פנה רחמים רחמים אל זלמן האווי, ביקש שיפנה את לבה של נערה מסיימת אליו, נאלץ לשלם להאחי 160 לירות עבור קניית כבש, שאת לבו רצה האווי להבעיר. "כדי שלבה של הנערה יבער אחרי רחמים", תבע אותו למשפט על הוצאות כספים בטענות שוא, כאשר למרות הבערת לב הכבש נשארה הנערה אדישה לחלוטין.

● **ישר מן האשכול.** בתל-אביב ארח ראש הממשלה עסקני מגבית אמריקאיים לארוחת צהרים במלון הילטון, הורה להכין תפריט על טוהר העצמאות הכלכלית הישראית לית ולכן נקראה המנה הראשונה קוקטייל אבוקדו הילטון תל-אביב; המנה השניה - עגל מאודה מנאות מרדכי שעוטר בהתפוחי אדמה מחר התבור וירקות מהשרון והשתיה היתה יין אשקלון.

● **כי ישראל חברים.** בפתח-תקה התלונן חיים בלומר במחלקת המים המקומית על שניתן את לומר למרות המים ששילם את דמי השימוש כסדרם, נדהם לגלות כי הפקח שוגשלה לנתק את מימי שכנו, שפיגר בתש-לומיו, ניתק במקום זה את מימיו של בלומר מכיוון שלא מצא את שכנו בביתו.

● **הקאובוי והשריף.** בתל-אביב ניסה צעיר חובבי-מערבונים להשיג רכבת בעת נסיעתה, זינק אל הולת, מעד, נפצע ונחקר על-ידי המשטרה.

● **שימחת עניים.** בתל-אביב נעצר אורח כחשוד בהוצאת כספים בטענות-שוא, לאחר שהסתובב בשכונות-עוני, הבטיח שי כונים חודשים, גבה דמי-קדימה.

דלילה
הבושם
המפתה
באריזה
המפתה
לב כל
אשה

דלילה

ג'ז חצות
במועדון, סוף המרוץ'
יום המישי, 3.11.66 ב"24.00

ינגו במועדון מיטב נגני הג'ז
פיסי, גרי, מורטון וחבריהם.

ROJA-NET
jeunesse

הספריי
הצרפתי
המעולה
השומר על
תסרוקתך
יום חמים

ריסוד עם בנות

ועם יהודית פרי (בכובע). האם זוהי הסיבה שכולם חושבים אותה ללסבית? או שמסיבות אחרות? דפנה, (מימין) בעלת ההבעה התמימה החביבה, בהחלט אינה נראית כאשה נוראית, אבל דרשה כסף מחזקת. סיפור חייה מגלה שהיא פשוט נערה צעירה, כמאה לאהבה כמו כל אחת אחרת.

לאופק, והשמעות אומרות שהיא שוחררת משם, משום שמצאו לה רצתה לסבית.

★ ★ ★
מחפשת אהבה

א כל כשמשוחחלים איתה מתברר שמ" אחרי דמותה הקלילה, הנעימה, היידידו תית, מסתתר סיפור מוזעזע, של ילדה שמי עולם לא היו לה הורים שהתייחסו אליה כמו הורים לילדה, מאיש לא רצה בה, שזורקה בבית לבית, מאיש לאיש, ולא זכתה מעולם לאהבה של אם, או של כל אדם אחר. ואת האהבה היא מחפשת עד היום הזה.

מספרת דפנה פריאד:

★ ★ ★
אמא שלי לא רצתה

ל ודתי בתל-אביב, וכשהייתי בת שנה הורי התגרשו. אותי העבירו לסבתא שלי. זמן מה לאחר שהם התגרשו אני התחננה שוב. אני חושבת שעם הגבר שהיה לפני הגירושין. גם לאחר שהיא התחננה היא לא לקחה אותי אליה בחורה. אף פעם היא לא באה. אני גרה עם הסבתא שלי עד היום.

הסבתא שלי סיפרה לי תמיד שאמא לא רצתה אותי. אמא שלי סיפרה לי שסבתא

בגיל שמונה נסעתי איתו לים. נכנסנו לאוטו. הוא התיישב על יד ההגה, ואני היכתי שהוא יתחיל לנוסע. אבל הוא לא התחיל. הוא בכלל לא זז. שאלתי אותו: "סבא, למה אנחנו לא נוסיים?" הוא לא ענה. התחלתי לפחור. שאלתי אותו עוד פעם, נגי עתי בו, אבל הוא לא זז. התחלתי לתבק אותו, ולנשק אותו, ולבכות. הוא לא הגיב. הוא לא אמר כלום. הוא היה מת.

זה השפיע עלי בצורה איומה מבחינה פנימית, כמובן. כלפי חוץ לא הראיתי שום דבר. התנהגתי כרגיל, המשכתי לחיות עם הסבתא שלי.

המשכתי לשאול.

★ ★ ★
עשרים כדורי אספרין

עבור שנה רצתה סבתי לנוסע למק" סיקי. היא הציעה לאמי כסף שתחזיק אותי עד שהיא תחזור. אבל אמי דרשה כסף כפול. הסבתא לא הסכימה לשלם, ולקחה אותי אתה.

לאמא שלי לא היה אז בכלל ראש אלי. נולדו לה שלושה ילדים, מהאבא החורג שלי, ובי היא לא התעניינה. היא כמעט שלא דיברה אלי. וכשבאתי לבקר אותה, היא